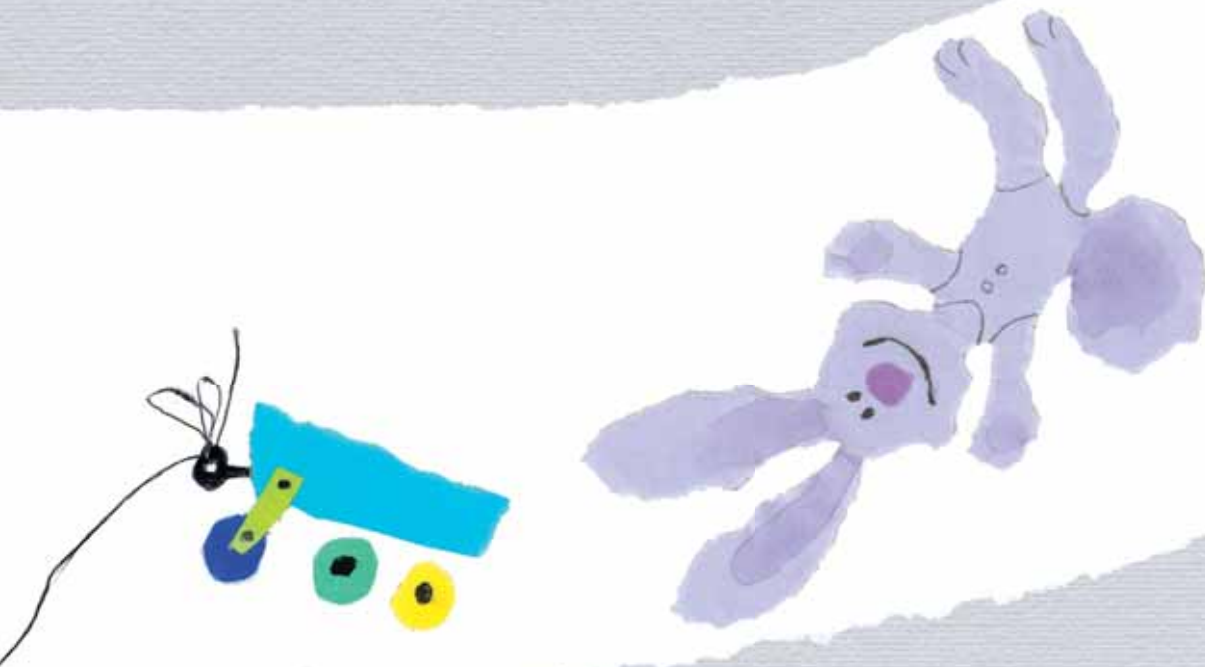

Катя Зодевичарова

Следвай ме Бабо..

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА ЖАНЕТ 45

2007

Всяка прилика
с моя внук Боян
е случайна...
и не съвсем.

КЪЩАТА НА БАНИЧКИТЕ

Хитринките на Боянчо ме връхлетяха със страшна сила в един най-обикновен ден – нито летен, нито зимен, нито делничен, нито празничен... Да, да, да!

Бях сама вкъщи.

Догледах филма по телевизията. Дочетох си книгата. Полях цветята в саксиите. Заших едно скъсано копче. Така... Добре.

И по-нататък?

Нищо. Седя и чакам. Какво чакам? Телефона! А той – мълчи. Вдигам слушалката – има сигнал. Значи: работи. Работи, ама не звъни. Много му здраве на телефона!

Зарязвам го и отивам в кухнята. Изваждам от хладилника маслено тесто и започвам да правя банички. Голяма майсторка съм на баничките! Разстилам кората, нарязвам я на квадратчета. Поръсвам сирене и стафидки. Загръщам. Вземам готовите триъгълници и... хайде във фурната. После – ела гледай: бухнали, зачервени, ухаещи! Не гледай, а хрускай! Само че аз не хрускам банички – натрупала съм излишни килца и трябва да се вталявам.

Отварям балконската врата – дано и на улицата замирише на банички, дано примамят когото трябва. И точно тогава...

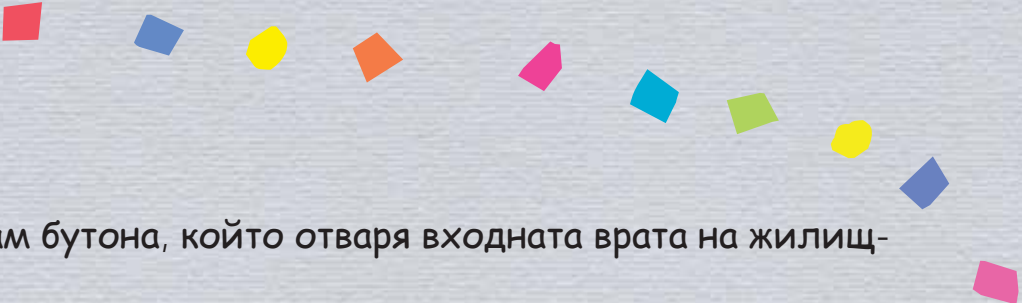
Зън, зън, зън! Зън, зън, зън!

Не звъни телефонът, а домофонът.

– Кого търсите? – питам.

– Къщата на баничките ли е? – пита на свой ред едно тънко гласче.

– Точно тук е Къщата на баничките! Хайде, заповядайте! – грейвам

от радост аз и натискам бутона, който отваря входната врата на жилищния блок.

Бързо свалям кухненската престилка, припряно прекарвам един-два пъти гребена през бухналата ми като баничка коса, мятam на масата най-шарената покривка. Докато се изкатерят без асансьор на последния (пети) етаж, мога да свърша още куп неща! Най-после отварям широко вратата на апартамента и ухилена до уши чакам на площадката скъпите гости. Чувам едни тежки стъпки и едни ситни стъпчици, които изприпкват напред, после скачат обратно през две стъпала и хайде пак нагоре... Няма грешка: Боянчо и татко му идват на гости. Ароматът на баничките изскочи от кухнята, профуча през коридора и хукна надолу по стълбите да ги посрещне. Аз пък се сетих, че Боянчо обича да натиска звънеца, защото вече порасна и като се надигне на пръсти, достига бутона. Затова се прибрах и затворих вратата. Но се изхитрих и надзърнах през шпионката.

Шпионката е много хитро прозорче – малко и кръгло като стотинка, точно по средата на вратата. Отвътре навън – виждаш. Отвън навътре – не виждаш. Та, залепих се аз на шпионката и гледам как Боянчо прави тайни знаци на татко си. Аха, разбрах: ще натисне звънеца и ще изтича да се крие, а пък аз ще трябва да се чудя къде е момчето... Ето, повдигна се на пръсти, звънна и хукна към тавана. Добре, знам си урока. Отворих вратата, направих се на много изненадана и попитах:

– Сам ли си? Къде е Боянчо?

– Мислех, че ме е изпреварил и вече е тук! – смигна ми татко му.

– Не, няма го. Да не се е изгубил по пътя! – смигнах и аз.

– Не приказвай такива страшни работи! – успокои ме татко му. Направи се, че не чува как някой тихичко се киска откъм тавана, хлопна вратата и отиде право в кухнята – да надзърне в печката, където банич-

ките се гушеха на топло.

– А, не! И през ум да не ти минава, че ще сложа баничките на масата преди да дойде Боянчо!

– Тогава иди да го намериш, защото съм гладен като вълк!

Излязох на площадката пред апартамента и се провикнах:

– Боянчооо, къде си?

– Няма ме! – чух едно тихо гласче.

– Ела, защото татко ти ще изяде баничките!

– Да не е посмял! – заплаши гласчето.

– Мъчно ми е за теб, ще се разплача! – въздъхнах.

– Хайде де! – зарадва се невидимият.

– Наистина ли няма да си дойдеш!

– Няма!

– Е, като не щеш – не щеш! – разсърдих се аз наужким, прибрах се и хлопнах вратата.

Но... пак се залепих за шпионката. Нищо не се виждаше. И не се чуваше. После силно се трясна желязната врата на тавана и писък разцепи тишината на стълбището:

– Чудовище! Напада ме! Олеле! – пищеше Боянчо.

– Откъде се взе, какво търсиш тук? – избоботи някой дрезгаво.

Нямаше време за губене – двамата с татко му хукнахме нагоре към тавана. И какво, мислите, видяхме?

Един черен жълтоок котарак и един рошав дядо...

В очите на Боянчо те бяха звяр и чудовище. Той се хвърли на врата на баща си, хълцайки:

– Спасявай ме! Спасявай ме!

Опитах се да му обясня, че този дядо е най-добрият човек в нашия

жилищен блок. Някъде гръмнал бушон, друг си загубил ключа и не може да си отвори вратата, трети превъртял крана и водата шурти безспир... От всички етажи се чува: "Чичо Митко, ела! Чичо Митко, закъсах! Чичо Митко, помагай!" И този, който в очите ти е чудовище, тича нагоре-надолу като добър вълшебник и помага! Този ден той си е наумил да се качи на тавана и да сложи стъкло на капандурата, защото през дупката и дъжд влиза, и заблудена птичка ще тупне, а сега изневиделица насреща му се е облещил жълтоок черен котарак! Чичо Митко направо се стреснал и косата му щръкнала на всички посоки, все едно ток го ударил! Откъде ли се е взел котарак на тавана? Трябва

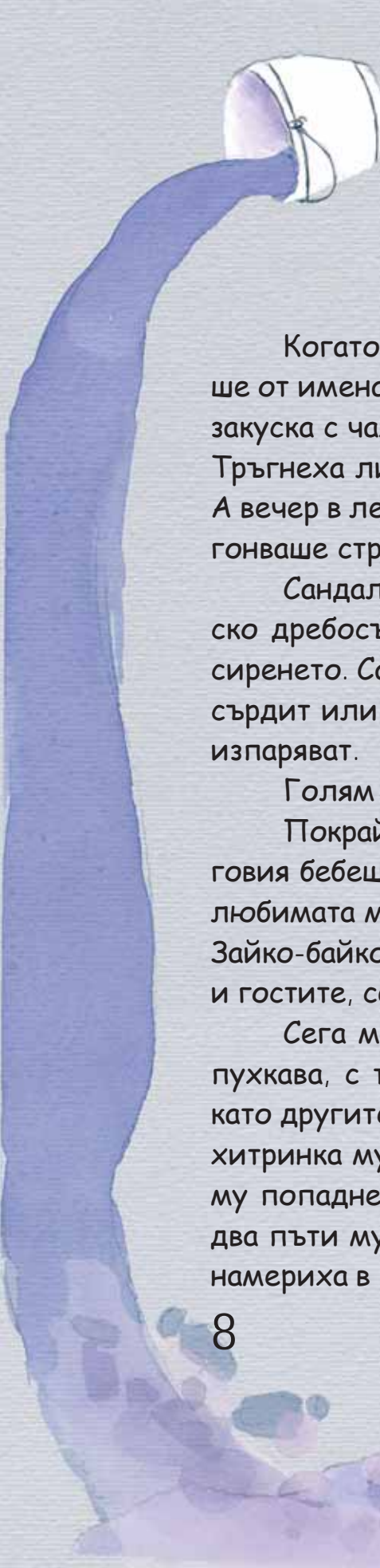
от някой балкон
да е долазил!
Чичо Митко се ус-
покоил, но кота-

ракът направо обезумял – зъби се, мяука грозно,
търче с предните крака на едно място, драска с
нокти и се готви за скок... Ще напада! Глупости
– профуча между краката ни и дим да го няма!

- Ама кажете какво става? – нервирам се аз.
- Дъ дау дау! Дъ дау дау! – задъхва се от страх Боянчо.
- Бързо давай Дъ дау дау! – нарежда ми татко му.
- Слушам! – отговарям като войник, прибирам се вътре и отварям чекмеджето с джунджуриите.

Сега пък да не помислите, че “Дъ дау дау” и “джунджурии” са магически думи? Нищо подобно! Джунджуриите са куп дребни неща, не-
потребни, но много важни за едно момче: изгорял бушон, батерийка от
волт и половина, камионче без колела, фенерче без лампа, дистанци-
онно без бутони, парче кабел и една плюшена играчка със стъклени
розови очи и дълги уши – самият Дъ дау дау!

Готово! Боянчо го гушна и двамата с татко му излапаха цяла тава
банички! Баничките много успокояват. Само аз си останах малко нервна,
защото... нали съм на диета!

ДЪ ДАУ ДАУ

Когато беше дребосък и се учеше да говори, Боянчо се затрудняваше от имената на някои предмети и сам си измисляше имена за тях. На закуска с чая искаше Тъдъ дау дау и майка му му поднасяше кашкавал. Тръгнеха ли на разходка, бързо нахлузваше Дау тъ дадау – сандалите. А вечер в леглото гушваше Дъ дау дау – плюшената играчка, която прогонваше страха му от тъмното.

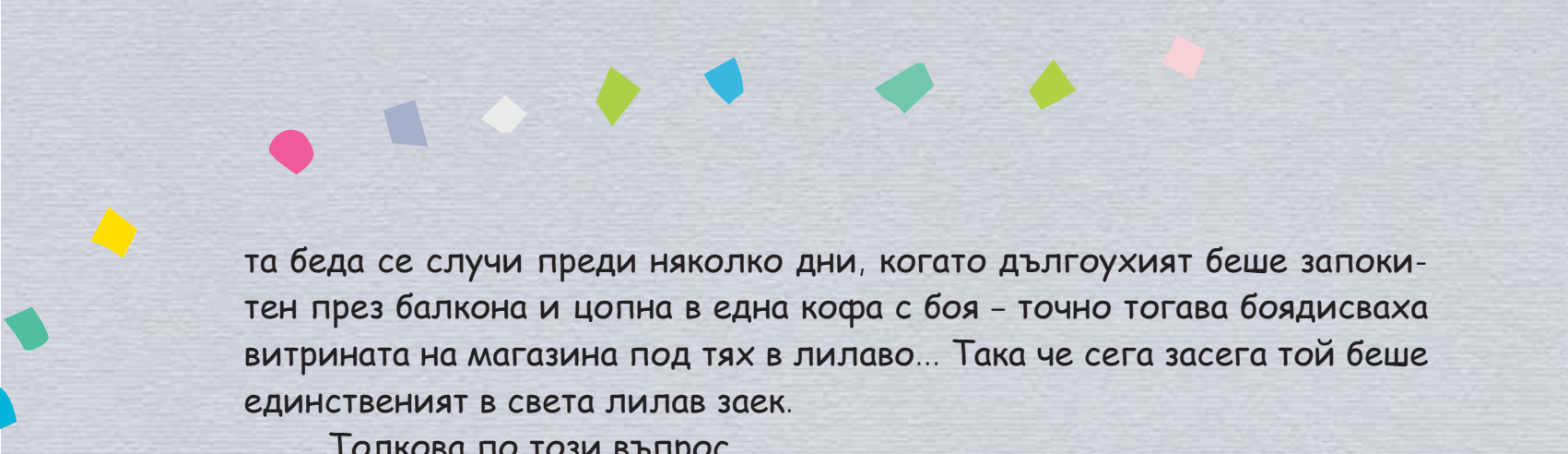
Сандалите бързо-бързо му умаляха и ги подариха на едно съседско дребосъче. От кашкавала се отказа, защото повече му се услади сиренето. Само с играчката не се раздели. И досега, когато е изплашен, сърдит или нажален, той я гушва и всички страхове, сръдни, сълзи се изпаряват.

Голям възшебник е този Дъ дау дау!

Покрай него всички вкъщи тъдъкаха и дъдъкаха – изучаваха неговия бебешки език. А колко по-лесно щеше да бъде, ако му кажеха, че любимата му играчка е просто едно плюшено зайче. Ако ще да му вика Зайко-байко, ако ще – Дългоушко. Ама не! Всички домашни, та понякога и гостите, се надвикваха: “Дъ дау дау! Дайте на момчето Дъ дау дау!”

Сега може би си представяте любимата играчка на Боянчо бяла, пухкава, с топчеста опашка... Е, не е точно такава. Момчето не беше като другите деца, които слагат играчките по местата им. Когато някоя хитринка му хрумнеше ненадейно, той захвърляше горкия заек където му попадне. Затова през годините три пъти му пришиваха опашката, два пъти му кроиха нови уши, веднъж му се загуби дясното око, но го намериха в прахосмукачката и го залепиха на мястото му. Най-голяма-

та беда се случи преди няколко дни, когато дългоухият беше запокитен през балкона и цопна в една кофа с боя – точно тогава боядисаха витрината на магазина под тях в лилаво... Така че сега засега той беше единственият в света лилав заек.

Толкова по този въпрос.

Натъпкал тумбака с банички, поуспокоен след голямото възмущение, Боянчо се унесе в следобедна дрямка на креслото в хола, гушнал любимата си играчка.

А ние с татко му седнахме на приказка в кухнята.

– Имаш ли много работа? – запита ме той притеснено.

– Имам, но не ми спори. Така че... свободна съм. Казвай!

– Тази вечер с майка му заминаваме на една конференция... Питам се, може ли Боянчо да остане при теб, или да го водя при другата му баба?

– Никъде няма да го водиш, Къщата на баничките е отворена за него винаги. Заминавайте и ми донесете една хубава лента за пишещата машина!

– Стига с тази пишеща машина, компютър ти донесох!

– Не ти искам съветите, искам лента!

– Добре, разбрах, но ще се върнем чак след седмица... Ще трябва да го заведеш веднъж на английски и два пъти на плуване...

– ...три пъти на сладкарница, пет пъти на компютърни игри...

– Само не го глези, моля те, тук нали има компютър?

– Разбрахме се! Заминавайте и не бери грижа!

Получих една здрава прегръдка и... чао! На добър час!

Тю! Забравих да питам закъде заминават! Все едно. Нали започва нашето царство с Боянчо?

ЛЮЛЯК СЪМ, ТЕМЕНУГА СЪМ

Цялата къща потъна в тишина.

Право да си кажа, не обичам пълната тишина. Мен от такава тишина ме болят ушите. Най-добре се чувствам, когато нещо къкри на печката, когато радиото тихо свири, когато потропват клавишите на пишещата ми машина. Тогава има живот. А сега какво? Не мога да скръстя ръце и да гледам тавана! Затова пренаредих гардероба. Извадих всичките си летни рокли – бели и розови. Заредих ги в пералната машина – трябва да ги освежа, лято иде. Станали са ми малко възтеснички, но нали се вталявам – до лятото ще се пъкна в тях! Остава само да натисна копчето, но се страхувам, че ще събудя Боянчо. Мога да изпържа кюфтета за вечеря, приготвила съм каймата. Но те ще почнат да цвърчат и да миришат апетитно и... край на съня! По-добре да пусна радиото и да намеря музика. Нежната музика не стряска, тя гали ухото.

Готово. Разнесе се песен и една певица се провикна:

“Аз съм само цвят лилав –
люляк съм.
Аз съм само цвят лилав –
теменуга съм.”

Край! Събудих момчето. То се ококори и сънено запита:

– На Дъ дау дау ли се подиграваш с тази лилава песен? Тъкмо сънувах, че той отново е бял и пухкав! Спри радиото! Веднага спри радиото!

Скочи от леглото и започна да тропа с крака.

Не издържах, защото моите уши и от олелия ме болят – много

чувствителни уши имам! Затова излязох на балкона при цветята. Цветята винаги успокояват.

Когато шумотевицата утихна, влязох вътре. Боянчо беше в кухнята. Току-що беше съчинил нова хитринка – пъхнал Дъ дау дау в пералнята при моите бели и розови рокли... и натиснал копчето!

Прилоша ми. Хукнах да търся валериан, защото пред очите ми се завъртяха лилави облаци... Идеше ми да се провикна като онази певица: "Аз съм само цвят лилав, люляк съм..."

Люлякът на двора мирише вълшебно, но аз не усещам, защото съм нервирана, ръцете ми треперят и ръся валерианови капки навсякъде. Усещам, че се задушавам и тичам към балкона. В едната ръка стискам отвореното шишенце с лекарството, а в другата – лъжица, в която трябва да наброя точно 20 капки. Внушавам си, че като изпия тази доза ще ми е все едно дали моите прекрасни рокли са бели, розови или лилави... Когато човек е много ядосан, може да не забележи пантофите на Боянчо, запокитени точно пред балконската врата, да се препъне и да плъосне на пода, а скъпоценното шишенце да се търкулне, да се разплиска върху мозайката на балкона и миризмата му да разкаже на целия квартал, че някой наоколо се нуждае от бърза помощ...

– Ти щеше да паднеш! – отбеляза умно Боянчо, щрапайки бос покрай мен.

Надигнах се бавно от пода, разтрих ожулените си колене и се направих, че не го чувам.

– Когато бях малък аз също си разбивах коленете и ти ме мажеше с йод. Искаш ли да ти донеса йод? – предложи любезно момчето.

Не обелих дума.

– Уплаши ли се? От страх може да си глътнеш езика – пийни вода, ще ти мине! Много помагат и шоколадовите бонбони, искаш ли?

Все едно, че не говореше на мен. Продължавах да мълча.

– Не искаш? Добре. Тогава аз ще си взема, защото много се стреснах като падна.

И си взе един бонбон – на всичкото отгоре се и почерпи!

– Край! – рекох. – Скъсваме приятелството. Ти направи голяма пакост и даже не се извини.

– Такост ли? Аз ти направих една изненада, а ти не ми благодари! Не ти се сърдя. На старите хора трябва да прощаваме, така казва татко.

О! Сега вече прекали! Не стига, че ми боядиса роклите лилави, а току-що ме нарече “стара”! Добре че не каза и “дебела”!

– Край! – повторих. – Скъсваме приятелството!

– Наужким, нали?

– Напротив, наистина! Вземаме ей този вестник... Аз държа едната страница, ти държиш другата... Дръж здраво! Сега дърпаме... Хра-а-ас!

Вестникът се скъса. Така скъсахме и приятелството.

– Много интересна игра! – светнаха очите на Боянчо.

– Това не е никаква игра! Скоро ще разбереш!

Но момчето не ме слушаше, беше надало ухо към кухнята, откъдето не се чуваше нищо. Пералнята беше спряла да работи.

– Сега ще измъкна Дъ дау дау, ще ти дам да го гушнеш и веднага ще се успокоиш! – зарадва се той.

Аз също избързах към кухнята:

– Първо трябва да го закачим на въжето да изсъхне!

От прозорчето на пералнята ни гледаха бял заек с лилави мустаци, както и две лилави рокли – едната тук-там с бели шарки, другата – с

розови... Простряхме ги на балкона. Зайо закачихме за ушите, а роклите – за ръкавите. От съседния балкон госпожа Станка нещо ни говореше, но нищо не разбрахме – някакво нощно мяукане идеше от двора и поглъщаше всички шумове.

– Какво казваш? – викнахме с цяло гърло двамата с Боянчо.

Съседката, която някога е била народна певица, пусна силния си глас:

– Някой е разлял валериан и всички котки от квартала се събраха, гледат към вас. Какво става, да не ви е прилошало?

– Всичко е наред – казах. – Добре че не падна шишенцето, тогава този концерт нямаше да спре.

Като чу това, Боянчо пъргаво грабна шишенцето и го метна към котешкото сбиреще... Ужас! Наскачаха и котките, които живееха на партерните етажи. Домашни и дворни се натрупаха върху шишенцето и захванаха да се търкалят по гръб. Добре че чичо Митко по това време пое с вода една лехичка с пролетни цветя. Той обърна маркуча към котешкото сбиреще и за секунди главозамайването свърши. Да е жив и здрав този чичо Митко!

– Жалко, пропадна една хитринка! – въздъхна Боянчо, а мен ми кацнаха на езика едни ядни думи, но тъкмо да ги изрека, съседката Станка ме разсея:

– Так си в крак с модата, страшна си! Току-що чух по телевизията, че това лято лилавото е най-модният цвят. Браво на теб!

Като му кажат на един човек "браво", той какво? Вирва главата и изобщо забравя, че е бил ядосан!

– Боянчо, я дай лепилото! Трябва да съединим страниците на вестника!

– Знаех си, че това беше игра! – ухили се момчето.

Тък и всеки би се развеселил, ако можеше да види как баба и внук слепват скъсаното приятелство...

